

kræve, at vi ikke skulde gaa videre med Bankgarantien, end vi ere gaaede. Som sagt, det forekommer mig, at de to Standpunkter ere hinandens saa diametralt modsatte som vel muligt.

Jeg kommer her til at tænke paa, at det ærede Medlem i Eftermiddags sagde noget, der lød omtrent som saa, at han som Regel vilde gaa ud fra, at naar et Medlem her i Salen fremførte en Sag, stod den til Troende. Den Dobbeltstilling, det ærede Medlem her indtager, synes ganske vist at godtgøre, at der er Tilfælde, hvor Ting, der blive fremførte her i Salen, ikke for ham staa til Troende. Eller, for at bruge et andet Udtryk, som det ærede Medlem ogsaa brugte i Eftermiddags: Der er noget i dette, som ikke fuldt ud er ærligt Spil.

Saa siger det ærede Medlem ganske vist, at han har Grunde til det forandrede Standpunkt, og der kunde naturligvis tænkes Grunde for at skifte et Standpunkt fra i Fjor til i Aar, det skal jeg aldrig benægte. Det ærede Medlem angiver to Grunde til, at han nu indtager det Standpunkt, han indtager. Den første af disse Grunde findes omtalt i Fortrykket Spalte 2690, hvor det ærede Medlem siger: „Den Forudsætning, fra hvilken man baade i Regeringen og Rigsdagen gik ud, da man stiftede Bankgarantien, var den, at de Banker, for hvilke man garanterede, var solvente“. Det er ganske sikkert ikke rigtigt, at det var den Forudsætning, som man gik ud fra ved Vedtagelsen af Bankgarantiloven i Fjor. Jeg vil blot minde om, at Stillingen her den 13. Februar i Fjor var den, at vi i Grunden alle troede, at den ene Bank, nemlig Grundejerbanken, var insolvent, medens derimod i alt Fald det ærede Medlem sikkert havde en Formening om, at Detailhandlerbanken var solvent. Ganske det modsatte har vist sig at være Tilfældet. Detailhandlerbanken er insolvent, medens Grundejerbanken formentlig er solvent. Men det har sikkert ikke været Forudsætningen paa dette Tidspunkt, heller ikke for det ærede Medlem, at Bankerne var solvente. Jeg skal gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem ogsaa ved Sagens første Behandling i Fjor udtrykkeligt sagde — Spalte 4152 —, at „Finansministeren har naturligvis Ret i, at naar vi tegne en Garanti paa 10 Mill. Kr., kan man ikke sige, at den ikke vil blive effektiv. Men paa den anden Side maa man haabe, at den ikke skal blive det i alt for omfattende Grad“. Det var sikkert ikke en Forud-

sætning for det ærede Medlem, at der skulde være Solvens, thi saa kunde det ærede Medlem ikke sige, hvad han i øvrigt har gentaget i Debatten her, at naar man gaar med til at garantere for 10 Mill. Kr., maa man være forberedt paa, at Garantien, i alt Fald delvis, maaske helt, kan blive effektiv. Dette med Hensyn til Spørgsmaalet om Solvens, hvori altsaa en af Grundene skulde søges til, at det ærede Medlem nu indtager et andet Standpunkt, end han gjorde i Fjor.

Den anden Grund, som han giver — og jeg har ikke kunnet finde flere i det ærede Medlems Foredrag —, er den, at det var en Forudsætning, at der intet kriminelt var til Stede. Det ærede Medlem rører ogsaa ved det Spalte 2690, hvor han siger, at man fra Statens Side, da man stiftede Bankgarantien, gik ud fra, at der af de Bankers Ledere, man garanterede for, ikke var begaaet noget kriminelt, og det gentages Spalte 2693, hvor han siger: „Medens vi, da vi stiftede Bankgarantien, gik ud fra, at saadant“ — nemlig noget kriminelt som det, det ærede Medlem mente havde fundet Sted ved Fredericia Bank — „ikke havde fundet Sted ved de to Banker, vi garanterede for“. Disse to Grunde resumeres saa Spalte 2694, hvor det ærede Medlem siger: „De Aarsager, som gav Anledning til at garantere for Grundejerbanken og Detailhandlerbanken, foreligge aldeles ikke her“. Derfor er det altsaa, at det ærede Medlem i Realiteten ikke kan gaa med til det foreliggende Lovforslag.

At det ikke er rigtigt, at Solvens skulde have været en Forudsætning for Vedtagelsen af Lovforslaget i Fjor, har jeg vist, og der foreligger ogsaa tilstrækkeligt til at bevise, at det heller ikke kan have været Forudsætningen, ikke en Gang for det ærede Medlem, at der intet kriminelt var foregaaet. Maa jeg her gøre opmærksom paa, at da Finansminister Lassen forelagde Bankgarantiloven den 13. Februar i Fjor, udtalte han henimod Slutningen af sin Tale dette, at han haabede, at Folk vilde vente med at fælde Dommen over det, som er passeret, indtil Sagen ligger klar for, men, tilføjede han, saa ønsker jeg ogsaa, at Dommen maa fældes og falde haardt over dem, som maatte have begaaet noget, som ikke er tilladeligt. Jeg citerer efter Hukommelsen, men det er nøje overensstemmende med Tankegangen i afdøde Vilhelm Lassens Udtalelser. Denne Udtalelse af Vilhelm Lassen staaer ikke alene, den er under Sagens første